

Δε μπορείς να ορίσεις την καρδιά σου, πάντα εκείνη σε πηγαίνει όπου θέλει και σου δίνει ένα μάθημα ζωής είτε καλό είτε και άσχημο.

Λένε πως η ζωή ξέρει πολύ καλά να κάνει τη δουλειά της και δεν είναι δεκτική στις ανθρώπινες υποδείξεις. Εσύ, όμως, δε μπορούσες ποτέ να βάλεις αυτό το αναθεματισμένο φρένο στις φλύαρες σκέψεις και στις βαθιές σου επιθυμίες. Πάντα αποζητούσες εκείνο το κάτι που θα σε έβγαζε επιτέλους από τη μονότονη ρουτίνα, θα σε έκανε να χαμογελάς νύχτα και μέρα για τον πιο ανόητο λόγο και θα αναστάτωνε κάθε πτυχή του είναι σου. Και σε αναστάτωσε πραγματικά, ένιωσες για πρώτη φορά να χάνεις τον εαυτό σου από ευτυχία. Όχι, όχι, το ομολογείς πως δεν ήταν έρωτας ούτε καν αγάπη. Ποιος αγαπάει ή ερωτεύεται, εξάλλου, από τη μια στιγμή στην άλλη; Αυτά μόνο στις ταινίες συμβαίνουν, και εδώ είναι πραγματικότητα είτε μας αρέσει είτε όχι. Ήταν ένας μεγάλος ενθουσιασμός, για την ακρίβεια, που προερχόταν από την τόσο ξαφνική του εισβολή στη ζωή σου· σε ταρακούνησε συθέμελα. Θα την παρομοιάζες εύκολα με καταιγίδα μικρής διάρκειας που παρασύρει τα πάντα στο πέρασμά της με τα ακραία και απρόβλεπτα φαινόμενά της και δε σου δίνει τον χρόνο να συνειδητοποιήσεις καν τι έχει συμβεί. Ήρθε και έφυγε τόσο σύντομα εκείνος και σου άφησε ένα τεράστιο κενό και χιλιάδες αναπάντητα γιατί. Τι σε τράβηξε κοντά του, θα αναρωτηθείς. Το χαμόγελό του, το βλέμμα του, η θελκτική του αύρα, το ότι γύρισε και σου έδωσε σημασία; Όλα μαζί και ίσως λίγο περισσότερο το τελευταίο, γιατί δεν το περίμενες, δε μπορούσες να το φανταστείς. Ήταν μια σύντομη γνωριμία, πολύ σύντομη. Παρόλα αυτά, θα ήθελες να διαρκούσε λίγο παραπάνω. Έτσι, για να προλάβεις να τον γνωρίσεις κάπως καλύτερα, να σε γνωρίσει κι εκείνος με τη σειρά του· να μη λες ότι δεν έχεις ούτε μια μικρή ανάμνηση. Έφυγε ξαφνικά από την καθημερινότητά σου και δεν ξαναϊδωθήκατε· χωρίς καμιά εξήγηση, καμιά λέξη, έστω μια φτηνή δικαιολογία για τα μάτια του κόσμου που λένε. Σου άφησε μόνο μια πικρία και ένα τεράστιο κενό. Τα έβαλες μ' εσένα, επειδή ήσουν τυπική και απόμακρη. Είναι γιατί δεν ήθελες να του δώσεις την εντύπωση της γυναίκας που υποχωρεί στην πρώτη κολακεία. Γι' αυτό και δεν τόλμησες να ρισκάρεις και να δοκιμάσεις τα όριά σου. Να πας ένα βήμα παρακάτω. Το φευγιό του σε πόνεσε, δεν ξέρεις ακόμη πώς έφτασαν ως εδώ τα πράγματα, καθώς αλλιώς τα είχες πλάσει στο μυαλό σου και αλλιώς ήρθαν τελικά. Έφυγε, σιωπηλά και αθόρυβα. Προφανώς, δεν ταίριαζες στα δικά του μέτρα και σταθμά. Πιστεψέ με, ούτε στα δικά σου ταίριαζε. Το ήξερες από την αρχή, ή και αν δεν το ήξερες σίγουρα το ψυχανεμιζόσουν. Δεν το παραδεχόσουν, όμως, γιατί έτρεμες να αντικρίσεις την αλήθεια. Η αλήθεια είναι πως, όταν μια πόρτα κλείνει, ανοίγει και πάλι μια άλλη κάπως, κάπου, κάποτε· δε χρειάζεται βιασύνη. Η ζωή ξέρει καλά να κάνει τη δουλειά της, καλύτερα κι απ' τον καθένα μας.